

Вулиця Заокіп

На вулиці Заокіп 31 будинок. Жителів 114 чоловік.

Вулиця Заокіп виникла після того, коли селяни стали казенними, бо за борги в панів Любомирських було передано землі державі. Пани Любомирські володіли нею до 1840 року, в 1844 – 1868 роках, стали фермери.

Після реформи 1861 року селяни отримали наділи з викупом на 10 років по 16 – 18 десятин. Викуп був дешевий по 22 -25 карбованців за десятину. Окремі люди брали по пів наділу. 102 двори в селі Крупець отримали наділи. Стали селитися молоді сім'ї, ділитись брати.

В кінці Довгої вулиці на Горбах було Єврейське окописько (цвинтар), де хоронили євреїв. А їх було багато. За окописьком поселилися сім'ї Чаликів, Степалюків, Найчуків, 3 брати Токминів. І дали назву вулиці Заокіп, тому що жили за окописьком.

А селилися вони там тому, що була близько вода, було 2 джерела, внизу протікала річка Вапнярка, були сіножаті, городи де добре росла капуста. Вуличка була невелика і крива.

На вулиці Заокіп жив один з перших голів колгоспу Чалик Ілля Іванович. Багато зусиль для благоустрою вулиці приклала корінна мешканка, колишній директор школи Найчук Любов Григорівна. Вона одна з перших отримала вищу освіту, організувала в школі музей народознавства. Стали вчителями: Дузінська Євгенія Іванівна

Чалик Лідія Олександрівна
Чалик Олександра Василівна
Чалик Віта Володимирівна
Найчук Любов Григорівна
Тронь Євгенія Антонівна
Мамчур Галина Ульянівна
Басюк Любов Миколаївна

На вулиці проживає і священник Протас Володимир Васильович; військові офіцери – Почаєвець Володимир, Чалик Олександр; шофери зі стажем – Чалик Володимир Петрович, Чалик Валерій Петрович.

Добрі і працьовиті люди живуть на вулиці Заокіп. Це і трактористи, шофери, пташниці, буряководи, хлібороби.

Один з перших будинків, які побудовані на вулиці Заокіп. В ньому проживає Степалюк Дмитро Оксентович разом з дружиною.

Степалюк Дмитро Оксентович був одним із перших металургів, який працював на заводі імені Фрунзе Донецької області, місто Костантинівка (1944 – 1978 роки).

В роки Великої Вітчизняної війни захищали і жителі вулиці Заокіп. Одні на фронтах, інші боролися з німецькими окупантами в тилу. Це молоді хлопці і дівчата. Серед них два брати: Чалик Якуб і Чалик Петро.

Велика трагедія спіткала родину Чалика Івана та Чалик Параскевії. Голову родини Івана вивезли в Сибір. Дочка Ганна померла від горя. Сини Якуб, Петро і Володимир служили в Польській армії. Володимир загинув на війні, а найменшу дочку Надю в розквіті літ, в 17 років закатували. Бідна мати Параскевія пережила страшне горе. Залишилися живими тільки брати Якуб та Петро.

Після Великої Вітчизняної війни на вулиці проживали учасники війни:

Найчук Павло Матвійович (1910 р.)

Шнайдрок Олександр Макарович (1913 р.) інвалід

Дук Іван Григорович (1914 р.)

Степалюк Оксентій (1904 р.)

Степалюк Федір (1902 р.) інвалід
Чалик Ілля Іванович (1899 р.)
Валентюк Іван Ульянович (1902 р.) інвалід
Токмина Григорій
Чалик Якуб, Чалик Петро

Загинули на фронті: Чалик Олександр
Чалик Володимир
Медвідь Олександр
Басюк Григорій
Гулійчук Михайло Мельничук Леонід